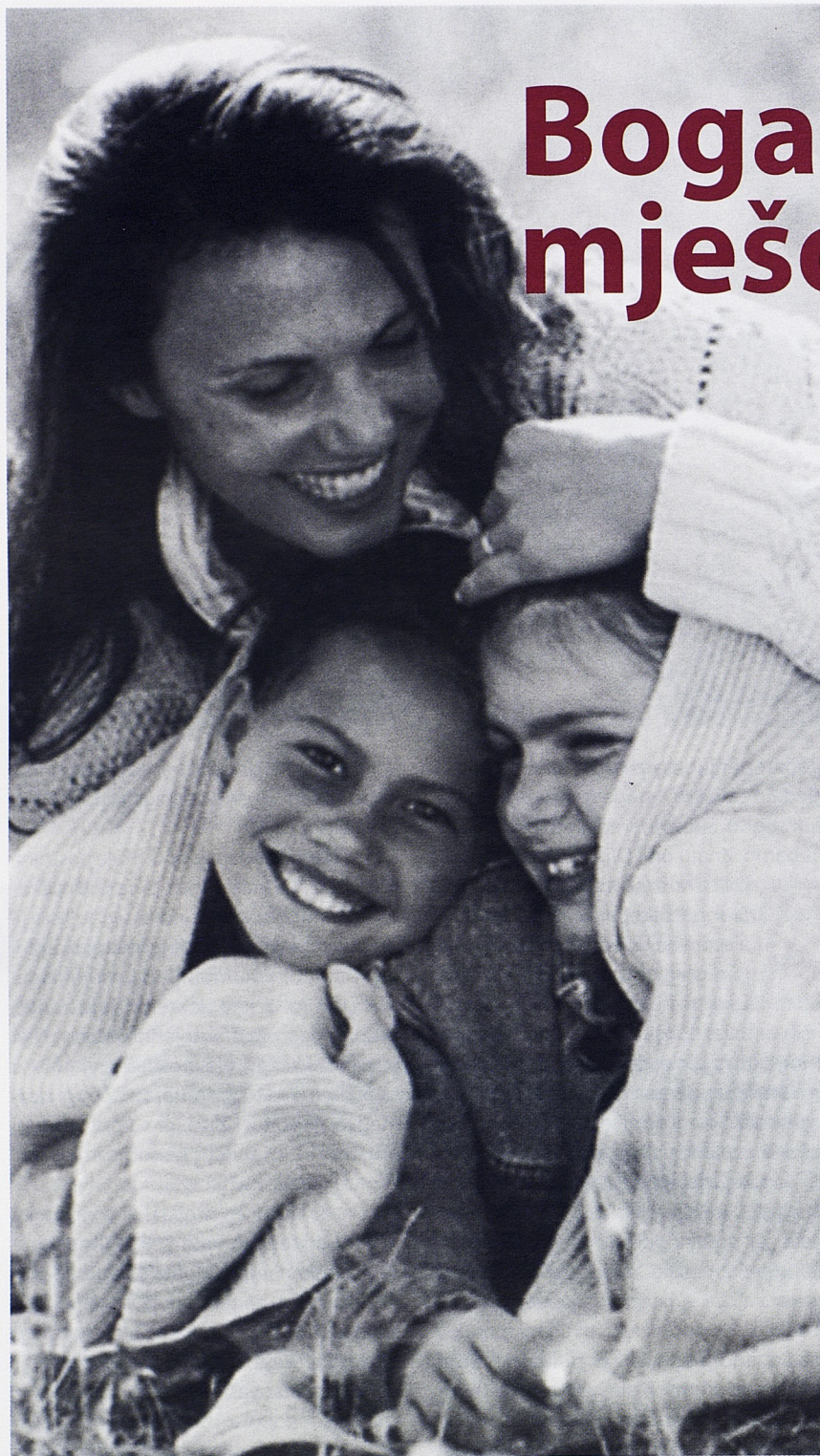

otvoreno za roditelje

Bogatstvo mješovitosti

► **Andrea Barac**
mama dječaka **Matije** i **Jakova**
iz Dječjeg vrtića **Radost**
u **Crikvenici**

Prenosimo vam mišljenje majke dvojice dječaka o mješovitim odgojnim skupinama. Pročitajte što su ona i njezina obitelj naučili 'živeći' u vrtiću koji njeguje inkluzivni odgoj i obrazovanje.

Mislim da ćete se svi složiti s tim da je vrtić odavno izgubio svoju nekadašnju primarnu funkciju čuvanja djeteta. Roditeljima je danas jako važno upisati dijete u vrtić bez obzira jesu li zaposleni ili nisu, bez obzira na to imaju li kod kuće 'baku-servis' ili ne. Shvatili su da se polaskom u vrtić djetetu otvara jedan novi, veliki svijet. To je svijet igre s drugom djecom, svijet obogaćivanja iskustava, svijet u kojem djeca brzo nauče svoja prava, ali i obveze. Dijete rado svakodnevno odlazi upoznavati taj novi svijet gdje se svi, i druga djeca i tete, trude pokazati mu da je prihvaćeno i da ga poštuju kao 'malu' osobu. Majka sam dvojice dječaka. Stariji, Matija, krenuo je u vrtić s 3 i pol godine. Fazu

prilagodbe gotovo da smo preskočili. Matija nije dugo lutao u pronalaženju prijatelja sličnih sklonosti. Vrlo brzo je sklopio prijateljstva koja su trajala do polaska u školu, a neka su se nastavila i u školi. Jakov je pak krenuo u vrtić čim je navršio 3 godine. Za razliku od Matije, on u početku baš nije bio spreman prihvatiti novu sredinu i novi način života. Tek sam tada zapravo počela razmišljati kolika je prednost u tome što su skupine u našem vrtiću mješovite. Naime, Jakov je krenuo u Matijinu skupinu. Vjerujem da mu je bratova blizina pomogla da shvati koliko je lijepo ići u vrtić. Ali nije se samo Matija trudio oko Jakova. Tu su uvijek u blizini bili i Matijini prijatelji. Prihvaćali su igre s Jakovom, čuvali ga i 'štitili'.

Danas je Matija prvašić, a Jakov je u drugoj godini pohađanja vrtića. Sada, s 4 i pol godine, Jakov sam bira svoje društvo i aktivnosti. Nekad se igra sa starijim djevojčicama – one su mame, a on njihova beba. Ako se igra sa starijim dječacima, onda su to igre s raznim figurama, od 'Ninja kornjača', 'Spidermana' i 'Batmana' do 'Transformerā'. Često sjeda za stol i s predškolicima – tad i on piše 'zadaću' i rješava 'liste'. Ponekad se svađa s vršnjacima – svi su sada u fazi samootkrivanja pa su postali svjesni sebe i svoje važnosti.

Da je u grupi samo sa svojim vršnjacima, Jakovu zasigurno ne bi bile pružene sve ove mogućnosti za različite igre i različite oblike socijalizacije. Uz pomoć starije djece i njihovih aktivnosti usvaja mnoga znanja koja ne bi imao prilike usvojiti da je samo u okruženju četverogodišnjaka. U mješovitim grupama dobivaju svi – i 'veliki' i 'mali'. 'Veliki' su važni jer čuvaju 'male', brinu se o njima, a 'mali' od njih uče kako se ponašati u različitim situacijama i u tom se učenju, kojega nisu ni svjesni, osjećaju sigurno i zaštićeno. Moram dodati da su, osim iskustava koja primaju živeći u mješovitoj skupini, moja djeca obogaćena još jednim velikim iskustvom – upoznavanjem i igrom s djecom

s posebnim potrebama. Naime, osim što u jednoj skupini zajedno žive djeca različite dobi, njima se pridružuje i nekolicina djece s posebnim potrebama. Zajednički suživot i jednima i drugima pruža mogućnost da kroz igru uče i razvijaju se u osobe koje se međusobno razumiju i poštuju. Sigurna sam da će zbog toga moja djeca ponijeti u život visok prag uvažavanja osoba s posebnim potrebama, ali i razlika

koje čine osobnost svakoga od nas.

Znam da ništa od ovoga ne bi bilo moguće da našu djecu svaki dan ne dočekaju nasmijane tete velikog srca, pune razumijevanja i topline; kako za njih, tako i za nas, roditelje. Sretna sam što sam i ja dio te velike obitelji i što mi je pružena prilika za učenje. Stoga, svim tetama jedno veliko hvala!

Mama Andrea Barac